

peremeehe abiga rahahango warjasatega sõbrust teha,
et nende läest kuulda saada, kui paljo lepituse hinda
üleswõtjal tarvis lähääb.

Meie ei roatfi pikemalt nende jutuga lugeja aega
kulutada, waid tahame siin lühidelt ütelda, kuida
päťast fest öö aega ja peale seda kui puntsi flaafid
kolmatorda täidetud, meie rülad meehed targa isan-
daga sindlat faupa olid teinud. Igand töutas nende
õnne peale üht suuremat warandust maapinnast
ülesse wõtta. Rädalad neli wai wiis, mis parema
raha soha ülesotsimine ja ettevalmisištamised aega
kulutasid, pidi isand forda mööda mõldri ja subjaja
juures warjul aset pidama. Aidamees ei usaldanud
kallist wõerast oma juure kõteri paluda, fest et
mõisa paigus hulga rahva läbi sala-asi enne aego
wõis aivalikuks töusta. Selle eest lubas aidamees
nihästi mõldrile kui subjale oma osa wõera üles-
pidamise kulu auusaste kätte tasuda, kõrtes, et muido
ehk waranduse jagamise aegal tema rahaosa wõhäm
wõiks olla, kui teistel. Hans töutas isandale tee,
juhiks ja abimeeheks jäädva. Meehed kartsid, et
wõeras isand ehk teisel hommisul jahtunud peaga teise
mõtele wõiks minna ja neist lahkuda; sellepäťast ei
jätnud nemad temale enne raho, funni ta neile
lubas, veel täna õhtul mõldrile minna; suhu teised
kolmeestete saatma läksid. Teel palus aidamees veel
iseäranis Hanso, kui vari alati wõera ümber olla
ja selle peale wälwada, et mõlder ja subjas jagamise
aegal mitte suuremat osa ei pidanud saama, kui tema.

Hans töutas osja tubliste tallitada. Viimast hū-
dis subjas: "Armas Hans! Kuulge mis ma ütlen.
Wana Willem räägib igaühel tõt, olgo sak s ehet
talopoeg, tema neid ei karda; Willemi kultus on
raskem. Kui meil rahahango üleswõtmise õnne-
likult forda lähääb, siis tulete mulle kodo wäiks.
Wõtke Dio ehk Unne, mul üks tõik."

Kes tohib imeks panna, kui temale ütlen, suida
sel ööl aidameehel, subjjal ja mõldrile muud une-
nägo filmia ette ei tulnud, kui üksnes rahahauku-
dest, mis nemad üleskaewasivad.

Kõlm nädalad päťast ülemal räägitud juhtumist
leiame meie ühel õhtul meehest wiekestest jäle mõldrile
koos. Igand oli wahé aegal enam nädala pääwad
subjjal kõteris olnud, nüüd jäalle mõdrile tagasi
tulnud, kust rahahango loht paljo ligem oli, mis
üleswõtmise tarvis wõljawalitsetud saanud. Igal
õhtul, esimese kuke laulo aegal oli Hans isandaga
salal teel wõlja läinud ja weikel koidul vast tagasi
tulnud. Meist sala öötaslitustest ei tohtind Hans
mitte üht sõna teiste seltsimeestele kuulutada, siiski
elsüs tema mõnekorra meistri käjo vasto ja rääfis
salamahti mõdrile, mis imewärki fujud öösel metsas
isanda juures peawad käima, aga nemad räägitab
isandaga nii wõerast feelt, et Hans — kes saffa
feelt ja natuke wene feelt oskas — mitte üht sõna
nende jutust ei mõistnud. Kui Hans senna läks,